

РЕШЕНИЕ

№ 15473

гр. София, 22.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав, в публично заседание на 19.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **12423** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на П. А. Б., чрез адв. И. С. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM - 1726456 от 09.11.2025 г., издадена от А. В. на длъжност Полицай към РУ 02 П., ОДМВР П. по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП – временно отнемане на СУМПС на водач, който управлява МПС с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца. Излага твърдения за неправилност и незаконосъобразност на оспорената ПАМ, като постановена в нарушение на материалния закон и съществени процесуални нарушения. Моли съда да постанови решение, с което да отмени обжалваната заповед за прилагане на ПАМ. Претендира разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят редовно призован, не се явява, представлява се от адв. С., който поддържа жалбата, излага съображения за неоснователност на оспорената заповед. Претендира присъждане на сторените съдебни разноски, прилага списък.

Ответникът, чрез процесуалния си представител, в писмено становище излага съображения за неоснователност на жалбата. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Видно от представените доказателства на 09.11.2025 г. около 13:04 часа в [населено място], [улица]с посока на движение от[жк]към [улица]жалбоподателят е управлявал лек автомобил Ш. К. с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Р. А. Д., като при извършена проверка на [улица] се е установило, че управлява МПС под въздействието на алкохол, което е видно от направена качествена проба с алкотест дрегер 7510 с фабричен номер АКРМ-0419 в 12:57 ч., при което е бил отчетен положителен резултат от 1. 29 промила алкохол в издишания въздух. Издаден е талон за изследване № 129791/л.24/ и приложените към него стикери. Съставен е АУАН, рерия GA № 4252806/ 09.11.2025 г. за нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1. пр.1 от ЗДвП, последван от мотивирана резолюция с оглед наличните данни за извършено деяние по НК поради отчетения резултат от техническото средство.

С атакуваната заповед от 09.11.2025 г. на жалбоподателя е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП – временно отнемане на СУМПС на водач, който управлява МПС с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца, поради това, че на 09.11.2025 г. в [населено място] управлява МПС след употреба на алкохол. Резултатът от Дрегер Алкотест е отчел 1,29 % .

Административнонаказателното производство е било възобновено съобразно получено постановление № 4358/ 25 г. на РП - П. за прекратяване на наказателното такова е оглед получения резултат от химическото изследване кръвната проба на водача – Протокол за химическа експертиза № 680/13.11.2025 г. 1.03 промила крайна концентрация на етилов алкохол в кръвта /л.28-29/, и е приключило с издаване на НП № 26-3796-000001/ 12.01,2026 г. за извършено нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП, което е влязло в сила и наложената с него глоба е била заплатена, т.е. въпросът за отговорността е решен и на практика прилагането на мярката е прекратено с настъпването на посоченото в закона прекратително условие.

Представени са заповеди за компетентност – Заповед рег. № 313з-362/ 28.02.2022 г. на директора на ОДМВР - П. /л. 40/.

От правна страна съдът намира следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от надлежна страна и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед е обективизирана в писмена форма, подписана е от издателя си и е издадена от административен орган, разполагащ с материална и териториална компетентност. Същата съдържа изискуемите от чл. 59, ал.2 на АПК реквизити, включително фактически и правни основания за издаване на акта. Не се констатират и допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила.

Спазено е изискването за материалната компетентност на лицето, което я издало, т.е. представлява едно от посочените в заповед рег. № 313з-362/ 28.02.2022 г. на директора на ОДМВР - П. /л.52/ длъжностни лица, на които са възложени правомощия да прилагат ПАМ по реда на Глава шеста от ЗДвП. Съгласно чл. 172. ал. 1 от ЗДвП. принудителните административни мерки по чл. 171. т. 1.2. 2а. 4. т. 5. буква "а", т. 6 и 7 се прилагат е мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон, съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно чл. 165. ал. 1 от ЗДвП министърът на вътрешните работи определя кои са службите за контрол по закона, а не органите, които имат правомощия да прилагат принудителни административни мерки. В изпълнение на правомощията си по чл. 165. ал. 1 т. 1 от ЗДвП. министърът на вътрешните работи е издал Заповед № 8121 з-1632/02.12.2021 г./л.50/, с която е определил служби за контрол, в т.ч. директорите на съответните ОД па МВР. В изпълнение на тази заповед и съобразно правомощията си по чл. 172. ал. 1 от ЗДвП, директорът на ОДМВР - П. е издал посочената по-горе заповед, с която са определени конкретните органи, които имат правомощия да прилагат принудителни административни мерки по ЗДвП. Сред тях в т. 1.7 е посочена и -заеманата длъжност от мл. инспектор А. С. В. - полицаи от звено "Патрулно - постова дейност" в група ОП във Второ РУ - П..

В процесната заповед е вписано правното основание за издаването ѝ – чл. 171, т. 1, б. “б“ от ЗДвП. Същата съдържа няколко хипотези, които са предвидени алтернативно, а не кумулативно. Самостоятелното осъществяване на която и да е от тях дава възможност на органа да упражни властническата си компетентност с цел преустановяване на констатираното нарушение на правилата за движение по пътищата. Според тази разпоредба, в приложимата ѝ редакция, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

В случая, за да приложи ПАМ по отношение на оспорвания, административният орган се е позовал на наличието на една от посочените в чл. 172, т. 1, б. „б“ от ЗДвП хипотези, а именно – водачът управлява ППС след употреба на алкохол.

Съдът намира, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган и не са налице основания за отмяната ѝ в условията на чл. 146, т. 1 от АПК.

При издаване на ЗППАМ е спазена законоустановената писмена форма - заповедта съдържа реквизитите по чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и чл. 59, ал. 2 от АПК, включително фактически и правни основания за издаването ѝ. Неоснователни са твърденията в жалбата, че тя не съдържа мотиви (нарушение на чл. 59, ал 2, т. 4 от АПК). Фактическата обстановка, макар и кратко е ясно и точно

посочена. Опровержимо е и другото твърдение, че в ЗППАМ следва да са изложени отново всички фактически констатации, които са изложени в съставения на жалбоподателя АУАН. В случая приложение намира Тълкувателно решение № 16/31.03.1975 г., ОСГК на ВС, съгласно което мотивите могат да се съдържат и в други писмени доказателства, стига те да са посочени в оспорения акт – в случая изрично в мотивната част на заповедта изрично е посочен съставения АУАН. Поради тази причина без подкрепа съобразно представените доказателства е и твърдението, че в ЗППАМ не е посочена дата и време на извършване на нарушението, доколкото в АУАН е отразена и датата и часът на извършване на проверката, както и фактът, че е установено наличие на алкохол. Ката част от административната преписка са приложени и резултатите от същата /л. 55-56/, а именно наличие на алкохол в кръвта – 1,03 промила.

Посочената мярка - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство е изрично предвидена в разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП, която следва да бъде наложена на водача на МПС. Изпълнени са необходимите предпоставки, за да бъде наложена конкретната принудителна административна мярка. В случая административните органи действат при обвързана компетентност и налагането на предвидената в закона ПАМ не подлежи на преценка при реализиране на предпоставките за това.

Поради изложеното съдът намира, че оспорваната ЗППАМ е постановена в съответствие с материалноправните разпоредби и с целта на закона, визирана в чл. 22 от ЗАНН, връзка с чл. 171, ал. 1 от ЗДвП - да се осигури безопасността на движението по пътищата и да се преустановят административните нарушения.

По изложените съображения жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на делото, искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и следва да се уважи в размер на 102.26 евро или 200 лева съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК, приложим съгласно чл.144 от АПК във вр. чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ /обн., ДВ, бр. 5 от 17.01.06г./.

Така мотивиран, Административен съд София-град, 60 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П. А. Б., чрез адв. И. С. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM - 1726456 от 09.11.2025 г., издадена от А. В. на длъжност Полицай към РУ 02 П., ОД на МВР П..

ОСЪЖДА П. А. Б., ЕГН: [ЕГН], да заплати на ОД на МВР П. юрисконсултско възнаграждение в размер на 102.26 евро или 200 лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване съгл. чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: